

ÉRTESÍTŐ

Internet: <http://bajnok.hu/ertesito> • E-mail: pista@bajnok.hu

IV. évf. 6. sz., 2015. jún.

Tartalom

- *Dr. Bajnok István: Címeres zászlót!* 1
- *Dr. Járosi Márton: 15 éves az Energiapolitika 2000 Társulat* 3
- *Domonkos László Fábián: Kell ez nekünk?* 5
- *Dr. Horváth Gyula: Megemlékezés anyámról* 5
- *Olvasói levél* 7

Címeres zászlót!

Történelmünkéből ismert, hogy Szent István, az első magyar király kapta a koronát, amit ma a Parlamentben díszörség véd. Az a kérelmünk a kormány felé, hogy a három színű zászlón a koronás címer is rajta legyen. Ez legyen a kötelező magyar jelkép!

Sokat úgy gondolják, hogy a korona a királyság jelképe. Ez nem helyes! A Szent Korona minden **magyart és minden Kárpát-medencében élő nemzetiségeket** (szlovák, ruszin, román, szerb, horvát stb.) **is képvisel!** Szent István fiának írt levelében meghagyta, hogy Magyarország befogadó nemzet legyen. Ezt a hagyományt történelmünk során megőriztük, ezért a nemzetiségek tagjai mindig a magyarokkal együtt dolgoztak, küz-

döttek otthonukért, a szabadságért! A történelemből tudjuk, országunk nemzetiségei közül sokan magyarokká váltak, sokan vértanúk lettek, életüket adták a magyar szabadságért! Mindezek nevét is nehéz lenne felsorolni! A magyarrá lett tudósok, művészek, írók stb. nemzetközileg is elismertek, és az iskolákban tanítják műveiket! Sajnos több magyar tudós, művész nem tudott Magyarországon alkotni, élni (több tudós külföldön vált ismertté). A tudósok közül egyedül Szent-Györgyi Albert tudta itthon Nobel-díjas művét megvalósítani.

Ugyan 2011-ben Magyarország Alaptörvényében (alkotmányban) említést tettek a címerről, de hivatalosan a nemzet jelképének csak a háromszínű zászlót jelölték meg. Ez a háromszínű zászló látható a Parlamenten, a minisztériumokon, oktatási intézményeken is. Pedig a második világháború után Rákosi elvtárs is a háromszínű zászlóra szerkesztett egy címet, amit Kádár elvtárs kicsit megváltoztatott, de a rendszerváltozáskor, 1990-ben ez is eltűnt, és csak a háromszínű zászló maradt Magyarország jelzésére. Ma is a Parlamenten egy címeres EU-zászló és csak egy háromszínű (címer nélküli) magyar zászló lengedezik. Kívánságunk nem az, hogy Orbán Viktor miniszterelnök úr is szerkesszen egy új címet a háromszínű zászlóra, hanem hogy a hagyományos, ősi címer legyen kötelező a zászlónkon.

A történelemből tudjuk, hogy a magyar szabadságharcban Kossuth Lajos is a korona nélküli címeres zászlóval jelölte meg Magyarországot (Kossuth-címer). Ő nem ismerte el Habsburg Ferenc Józsefet magyar királynak, ezért hagyta el a koronát a címerről. De Kossuth is elismerte a nemzetiségből származó vezetőket – az aradi vértanúk között is több, nemzetiségi vértanú volt. A proletárdiktatúra után ismét a koronás címer lett a nemzet jelképe a királyság elismerésével, de a Szent Koronával jelképezték a Kárpát-medence nemzetiségeit is. Király nélküli ország lettünk 1920-ban egy kormányzóval, mint Hunyadi János korában.

Ma az olimpiákon a magyar versenyzők jelképe mezükön a koronás címer! Ha ez nem hivatalosan elismert jelző (liberálisan: csak lehet használni) az Alaptörvény szerint, akkor bizony ezt el kellene törölni a versenyző mezéről is! Mondani lehet, hogy más az olimpia, és más az államszerződés, de véleményem szerint a jelképeknek összhangban kell lenni! Az olimpiák kezdetén a magyar versenyzők ne csak a háromszínű zászlót vigyék, hanem a címeres zászlót, mert a három szín az olasz és más népeket is jellemezhet.

Lehet ezt a javaslatot – ha nem fogadják el – elfogultnak, sovinsztának, nacionalistának, irredentának, túlzónak bélyegezni, de véleményünk szerint a magyar hagyományt valamiképpen illendő lenne tiszteletben tartani! Úgy is mondhatjuk: **aki a múltat nem becsüli, az a jövőt nem érdemli!**

Elméletileg pedig, ha a koronát csak a múlt emlékének tartjuk, akkor a koronát nem a Parlamentben, hanem a múzeumban kellene őrizni! A magyar kormány múltunk tisztelete és a jövőnk érdekében csak a koronás, címeres zászlót tekintse az Alaptörvényben is rögzítve a magyar nemzet jelzőjének! Nem helyes az a liberális szemlélet, ami ma

is érvényben van, ha valaki akarja, használhatja a címeres zászlót, de nem kötelező a használata! Ez nem lehet politikai kérdés! A címeres zászló nemcsak nemzeti múltunkat, a nemzetségek megbecsülését is jelenti, ezért hivatalos helyeken kötelező legyen a használata!

Múltunkból ismerjük, hogy csak azt ismerték el régen magyar királynak (az ország vezetőjének), akit megkoronáztak. Ezért nevezték „kalapos királynak” Habsburg Józsefet, Mária Terézia fiát, mert liberális volt, és nem koronáztatta meg magát. Magyarország köztársaság, ezért ma nem királyt keresünk, de nem vagyunk népköztársaság, proletárdiktatúra, sem kettős monarchia. Ma **önálló magyar nemzet** vagyunk! A köztársasági elnököt erre a legfőbb méltóságra a magyar állampolgárok választják! Javaslom, hogy csak magyar állampolgár választhassanak elnököt (a kettős állampolgárok, akik más országok tagjai is, nem! (Indokot lásd később.) De sem az EU, sem szövetségeseink ne határozzák meg, ki legyen Magyarország köztársasági elnöke! Mint általában mindenben, a köztársasági elnök választásában is lehet vita, kérdés: ki lehet elnök, ki választhatja a meg a köztársasági elnököt (a parlament vagy a választópolgárok). Milyen feltételnek kell megfelelni egy köztársaságielnök-jelöltnek? Ettől függetlenül **az ezeréves múltunkat tiszteletben kell tartani!** Kérjük, kívánjuk a címeres, koronás, háromszínű zászlót hivatalos állami intézményeken látni, és az Alaptörvényben is kötelezően magyar jelképnek elismerni!

Dr. Bajnok István

15 éves az Energiapolitika 2000 Társulat

A társulat május 5-én tartotta 11. Ünnepi Energiapolitikai Fórumát a *Dunamelléki Református Egyházkerület Székházának* dísztermében. A társulat elnöke, *dr. Járosi Márton* előadásában ünnepi üzenetét a következőkben határozta meg:

Alapállásunk. Egyetlen esély nemzetünk életének megújítására, ha kis közösségeként okosan alkalmazkodunk a természeti és a világpolitikai környezetünk általunk gyakorlatilag nem befolyásolható változásaihoz.

Energetikai filozófiánk. Tevékenységünk, a napi energetikai fejleményekre való reagálás mellett egyre nagyobb hangsúlyt kap az energiapolitika nemzetfilozófiai megközelítése. Minden energiaátalakítás visszafordíthatatlan, növeli az entrópiát, rombolja a környezetet. Egész földünk alá van vetve a mulandóság törvényeinek, ami ellen csak az állandóan megújuló élet hat. Ez a kettősség vezeti energetikai és társadalmi szemléletünket.

Energiabiztonság. Az oroszországi primer energiahordozók behozatali függősége belátható időn belül számottevően nem csökkenthető. A „megújuló” energiákkal semmiképp, a hazai lignittel is csak részben. Az ellátásbiztonságot az EU-nak elsősorban az import primer energiahordozók közös piacával kellene elősegíteni. Mivel ezt nem teszi,

nekünk sokirányú – közte a keleti – nyitás keretében minden új szállítási és forráslehetőséget támogatni kell.

A Paks2-fejlesztés. Széles társadalmi támogatottságú, jó döntés volt, a magyar érdekű legnagyobb erőműfejlesztés megindítása. Az előkészítés tervszerűen halad, melyet politikailag az ellenzék egy része is támogat, nagyobb – „szétesett” – része geopolitikai nyomással a háttérben aktuálpolitikai hisztériakeltéssel foglalkozik. Feladatunk: a következőes felvilágosító, ismeretterjesztő munka folytatása.

Mátra. A magyar villamosenergia-rendszer kapacitáshiányos, csak importtal biztosítható az ellátásbiztonság. Az import kockázat stratégiai kezelése során felértékelődik egyetlen jelentős hazai ásványvagyonunk, a lignit. Ezért javasoljuk megvalósítani a már előkészített, kb. 400-450 MW-os mátrai bővítést. Ezzel érdemben csökkenthetnénk az import kapacitástól való függést, növelve az ellátásbiztonságot, még az új paksi egységek üzembe helyezése előtt. Így a lignitvagyon értékesülhetne a továbbiakban is, új, hosszú távon piacképes termelőegységekhez, új munkahelyekhez jutnánk.

Geopolitikai nyomás. A közelmúlt eseményei mutatják, hogy az energiapolitika része a geopolitikanak. A hangzatos, egyenlőségről és demokráciáról szóló propaganda ellenére sajnos mindig a hatalmi erőviszonyok határozzák meg az energiapolitikát is. Kormányunk jelenlegi külpolitikája az ország érdekét szolgálja, az a dolgunk, hogy ezt megmagyarázzuk, és ezért kiálljunk.

Az ünnepi ülésen elhangzott további előadások:

Dr. Bogár László: [Az alternatív közgazdasági szemlélet az energetikában](#)

Dr. Aszódi Attila: [Kapacitás fenntartás a Paksi Atomerőműben](#)

Dr. Lentner Csaba: [Nonprofit energiaszolgáltatás és verseny piac](#)

A társulat a fórumon hozta nyilvánosságra következő állásfoglalását:

Tiltakozunk a külföldi menedzserek szerződtetése ellen a Paksi Atomerőmű vezetésében.

Lázár János kancelláriaminiszter 2015. április 23-i sajtótájékoztatóján elhangzott, hogy május közepén három külföldi menedzsert akar szerződtetni a kormány az atomerőmű vezetésére. A külföldi menedzserek alkalmazásától az átláthatóság növekedését várják.

A szándék sajnos azt jelzi, hogy a szakmai szempontok az energetikában egyre inkább háttérbe szorulnak. Ez a tervezett intézkedés indokolatlanul és súlyosan ártana az atomerőmű hazai és nemzetközi megítélésének és a bővítés ügyének. Azt a hamis látszatot keltené, mintha a hazai szakértelem nem lenne elegendő, pedig a valóságban ennek ellenkezője igaz, amint erre korábbi kormányzati nyilatkozatok is utaltak. A magyar menedzsment – kormányoktól függetlenül – mind az üzembiztonságot, mind a termelési eredményeket tekintve magas színvonalon végezte és végzi munkáját, amit számtalan nemzetközi szakmai felülvizsgálat is bizonyít.

A szándék megvalósulása károsan hatna az üzembiztonságra. A magyar nyelvet nem ismerő felső vezető kinevezése esetén a kipróbált magyar üzemeltetőket is indokolatlanul sértené, bizonytalanságot és egzisztenciális félelmet keltene a dolgozóknak, pszichikai terhet jelentene, ami károsan hatna az üzembiztonságra. A hazai kutatóbázissal megerősített üzemeltetési, létesítési szakértelem éppen az orosz technológia gyakorlatban is alkalmazott alapos ismeretével haladja meg a nyugati azonos típusú (nyomott vizes) reaktorokat ismerő szakemberek tudását. Példák bizonyítják, hogy a hazai atomerőműves szakértelem exportképes tudás.

Az üzemirányításban való külföldi részvétel önmagunk leértékelését, szuverenitásunk egy újabb részének feladását is jelentené.

A fórumon teljes anyaga a társulat honlapján elérhető és letölthető: www.enpol2000.hu.

Dr. Járosi Márton

Kell ez nekünk?

Ukrajnában elfolyik sok vér,
s hal meg ott sok Magyar testvér.
Ott ahol egykor magyar föld volt,
egyre több lesz a Magyar, ki holt.

Ébredjetek áldott Magyarok,
soha ne hagyjátok magatok.
Csak a vázában legyen virág,
ne sirasson el apád, anyád.

Megint kísért a történelem?
Sok-sok benne a fura elem.
Miért kell nekünk hadra kelni,
távoli földön elvérezni?

Élt sok hőszünk, de elvérzett,
Mért minket ér mindig rút végzet?
Hozzánk a sors, mért oly mostoha,
Mér ér utol az „Élet fintora”!!

Domonkos László Fábrián

Megemlékezés anyámról

Drága Édesanyám!

Hadd szóljak hozzád e szavakkal, bár régóta kell nélkülözniem szerető gondoskodásodat. Te még a régi asszonytípus voltál, akinek családja volt a legfontosabb. Aztán 1945 után jött a nagy változás, amikor a „termelés növelése” lett a fontos, s ezért a családapák keresete – az állami intézkedések folyamodványaként – már nem lett elég a család ellátására. A feleségnek is el kellett mennie dolgozni.

Így volt ez nálunk is. A két szülő keresete szűkösen, de elég volt a négytagú családjunk számára. Emlékszem, szegény apám megalázva érezte magát, hogy ő már nem tud el-

tartani bennünket, de belátta, hogy mások is ezt teszik, ha nem akarják nyomorogtatni családjukat. Így aztán, ha Anyu délelőtt dolgozott, Apu (aki éjszaka dolgozott) főzött. Muris volt, amikor először láttam őt kalapban tésztát gyúrni.

Ez a közös háztartási munka az 1950-es években még fehér holló volt, de hűségesen kitarítottak egymás mellett. Anyám lánykorában „Mária-lány” volt, akik szüzességet fogadtak férjhezmenetelükig, s életük végéig különösen tisztelték a Szűzanyát. Haláláig ott lógott a szobafalon az a bekeretezett Mária-kép, melyet a társaságba való felvételéhez kapott. Engem is a Szűzanya tiszteletére nevelt.

Nagyon más lett már az én generációm és az ezután következő évek leányai, asszonyai. De erről nem egyedül ők tehetnek. Azáltal, hogy kiszorították a nőt az évezredes, hagyományos – a gyerekek nevelése, a családi béke őrzője – szerepkörből, s dolgozni küldték, felrobbantották a családot. A férj is kénytelen volt a háziasszonyi és a nevelői munkából részt vállalni. Így kevesebb lett a szabadideje mind az anyának, mind az apának. A gyerekek is a bölcsődék, óvodák, napközik révén az „állam kezeibe kerültek”, ahol aztán vallásellenességre nevelték őket (tisztelet a kivételnek). A nőket „egyenjogúsítás” címén munkába kényszerítették. Joguk volt dolgozni, azaz már nekik is be kellett segíteni a család ellátásába. Így aztán, akarva-akaratlanul, megnőtt az önbizalmuk, nem függtek a férjtől anyagilag, némelyek megszerették munkájukat, s már nem kényszerből, hanem kedvtelve dolgoztak, sőt versenyre keltek a férfiakkal. Olyan helyzetek is előadódtak, hogy egyes családokban az anya magasabb jövedelemre tett szert, mint az apa. Ez feszültség forrása lett férj és feleség között. Lassan elterjedt, hogy a nők inkább a karriert, az „önmegvalósítást” választják, s nem kötelezik el magukat egy férj és gyerek mellé. Ezért aztán ott tartunk, hogy van, ahol még egyetlen gyermek sem születik egy családban, vagy még házasság sincs, nemhogy gyermek!

A „művelt Nyugat” így lassan elfogy, s átadja helyét a régi hagyományokat jobban megtartó Keletnek. De mindig is így volt ez a történelem folyamán; a barbár mindig legyőzte a civilizáltabbakat, az elpuhultakat. Dzsingisz kán az egész Kelet ura lett, az oszmánok lebírták Bizáncot, a germánok Rómát.

Nem a nők egyenjogúsága ellen vagyok, csupán azt a megoldást javaslom, amelyet már Nyugaton néhol bevezettek, hogy hogyan lehetne menteni a családokat, életet adni azoknak a gyerekeknek, akik meg akarnak születni, de nem akarják őket. Ha csak a munkát hivatásuknak tekintő nők dolgoznának, s azok, akik „pénzszúke” miatt vállalnak munkát, otthon maradhatnának! Sokat javulna ez a mostani tragikus helyzet. Ha az anyaságot valóban főállású munkakörnek minősítenék, és jelentőségének megfelelően díjaznák Magyarországon is. Ezáltal talán hazánk és Nyugat elfogyása mérsékelhető, vagy netán megszüntethető lehetne. Így aki a hagyományos anyaszerepre vágya, megtehetné, aki pedig hivatást választana, élhetne kívánsága szerint. Ezek a gondolatok merültek fel bennem a családi törvény tárgyalása alkalmával.

Dr. Horváth Gyula

A szerkesztő megjegyzése:

A cikk írójáról meg kell említenem, hogy dr. Horváth Gyula cigány származású, annak idején a Bp. XI. kerületi KDNP-szervezet vezetőségi tagja volt, aki magatartásával, nagy szakmai tudásával kiemelkedett környezetéből. Életében több cikket is írt az Értesítőben, ezen cikk is a korábbi években született. Jellemző rá, hogy kritizálta a nők kihasználását, a gyermekáldástól való félelmet. Többek között helytelenítette az emberek jobb- és baloldali megkülönböztetését stb. Sajnos korán meghalt.

Olvasói levél

Egyik tisztelt olvasónk e-mailen küldött levelében megjegyezte, hogy az abortuszkérdésben nemcsak az anya, hanem az apa szerepét is figyelembe kellene venni.

Szerkesztői válasz: Igaza van a kedves olvasónak, az abortusz keletkezésében az apának is szerepe van. De a következményekben az anya szerepe sokkal több az apánál. Az apa tette után (ha akarja) el is tűnhet az anya életéből – minden következmény nélkül. Az édesanyának azonban súlyosabb következményekkel jár a terhesség, és nagy mértékben befolyásolhatja további életét. Ha liberális szempontból vizsgáljuk a kérdést, akkor az apa döntését „szabadon” hozhatja (a következményeket nem vállalva). Az édesanya azonban nem! Neki döntenie „kell”, megtartja-e és felneveli magzatát (akár egyedül is), vagy elveteti.

A kérdésnek politikai jellege is van! Tudjuk, korábban tiltották az abortusz végzését. Az Antall-kormány egészségügyi minisztere (dr. Surján László, a KDNP volt elnöke, aki ma EU-képviselő) 1992-ben rendezte rendeletileg a kérdést (abortuszbizottságokat hozatott létre). Ezáltal az abortuszt politikai jellegűvé tette, rendeletével megengedte. Érdekes megjegyezni, hogy a keresztény egyházak közül többen tiltották az abortuszt, így a római katolikus egyház is! De érdekes, hogy éppen a nevében is keresztény párt vezetője (KDNP) és a keresztény miniszterelnök (Antall József) hozta ezt a döntést! Ebből arra lehet következtetni, hogy a politika és az elvekhez való hűség nem mindig egyezik. A liberális szemlélet (mindent szabad tenni, ami nem tiltott) eluralkodott a politikában, ennek következménye lett az abortusz engedélyezése is. Tapasztaljuk, hogy egyes vezetőink minden szépet, jót mondanak, de tettekben, rendeletekben fittyet hánynak szavaiknak, elveiknek. A politikai szempontoknak nagyobb jelentőséget tulajdonítanak. Részben az abortusz engedélyezésének tekinthetjük, hogy Magyarország lakosságának száma az ezredfordulóra nem növekedett, hanem 10 millió alá csökkent!

További tényleges adat – ha az abortuszt gyilkosságnak tartjuk –, hogy az Antall-kormány az abortusz engedélyezésével már 1992-ben elismerte a halálbüntetést! Ma vitatkozhatunk róla, törvényileg is elismerjük-e vagy sem, van-e visszatartó ereje a halálbüntetésnek bizonyos bűnök elkövetésében, vagy nincs. A miniszterelnök ebben a kérdésben nem foglalt állást, a szakértőkre bízta a döntést. Az Amerikai Egyesült Államok sok tag-

államában van halálbüntetés. Nálunk 2012-ben szóba került a halálbüntetés kérdése, és dr. Rétvári Bence akkori igazságügyi államtitkár tiltakozott a bevezetése ellen. Az Értesítő 2012. július–augusztusi számában mi is tiltakoztunk ellene, írván: az államtitkár úr akkor nyilatkozzon az abortusz ellen is, mert az is gyilkosság!

Elnézést kérek, még egy szempontot említek: a halálbüntetés kiszabásakor a bűnös – felnőtt ember – a bíróságon elmondhatja védekezését, amit vagy elfogad, vagy nem a bíróság. Az abortusznál a sértett (a magzat) nem tud védekezni. A védekezés jogát is megvonjuk tőle!

Mert mit értünk gyilkosság alatt? Egy emberi élet megszüntetését! Az alkotmányunk elismeri, hogy az élet a fogantatással kezdődik! Akkor függetlenül az emberek korától (egynapos magzat vagy öreg ember) halálbüntetése, akár rendeletileg megengedve, gyilkosság! A jogászok elgondolkozhatnak azon, hogy ma is érvényes rendelet: ha a szülés után a szülők elpusztítják gyermeküket, büntetik őket! Ugyanakkor ha ezt teszik abortusz útján – az megengedett. Ez nem kettős mérce? Csak szülés után ember az ember? Hozzáteszem még azt is: a fogantatás után, szülés előtt bármilyen eszközzel (injekcióval, különböző szerekkel) végzett magzatpusztítás – az is gyilkosság már!

Mit lehet az abortusz (gyilkosság) elkerülésére ajánlani – elfogadható – módszernek? Mint nem orvos-szakember, de gondolkozó ember (talán nem helyesen) az Értesítő 2015. májusi számában megemlített javaslatot ajánlhatom, hogy a fogantatás – az élet megkezdésének elkerülését célzó eszközöket válasszák abortusz helyett!

Tájékoztató

Felhívjuk tisztelt olvasóink figyelmét, hogy a minden évben szokásos nyári szünetet az Értesítő megjelenésében ez évben július–augusztusban tartjuk. A következő számot szeptemberi megjelöléssel jelentetjük meg. A kimaradásért szíves türelmüket kérjük.

Szerkesztőség

*TERJESZD AZ ÉRTEŚÍTŐT! Ha több példányt kívánsz,
vagy nem kívánod további küldését ingyenes havilapunknak,
kérem, jelezd – kívánságod teljesítjük.*

A Demokratikus Közéletért Alapítvány (DEKA) lapja.

Felölős szerkesztő: dr. Bajnok István. Eng. szám: 90324363

Szerkesztőség: 1111 Budapest, Bartók Béla út 18. Tel./fax: 386 4476

OTP számlaszámunk: 11711034-20833390